

Vi har talt om, at vi har nogle aftaler herinde i Folketinget med den tidligere regering om lov-kvalitet, og dem står vi i hvert fald ved, hvad enten vi er i regering eller i opposition. De indebærer bl.a., at der skal være høringsrunder, som går på, at en minister skal vise større åbenhed og service over for Folketinget og oversende lovudkast, men naturligvis under den forudsætning, at en regering kan forbeholde sig ret til en politisk behandling af det, inden det bliver fremsat som lovforslag.

Det, Dansk Folkeparti har forbrudt sig imod her, er den parlamentariske kultur i Folketinget. Det er derfor, alle vi andre partier har reageret så voldsomt stærkt. Det er parlamentarisk kultur, det er ikke grundloven. Vi har heller ikke påberåbt os grundloven. Vi har påberåbt os de parlamentariske spilleregler, som alle andre partier her i Folketinget er enige om.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):
Så går vi videre i ordførerrækken.

Helge Adam Møller (KF):

Jeg kan da ikke lade være med at starte min ordførertale med begrundelsen for, hvorfor den konservative folketingsgruppe ikke kunne støtte forslaget fra Dansk Folkeparti. Det var der to væsentlige grunde til, og det har såmænd ikke noget med grundloven at gøre.

Kl. 17.40

Den ene grund er almindelig anstændighed. Vi er imod tyveri, og det var jo tyveri. Vi laver jo alle sammen fejl indimellem, så indrøm det. Men det var en total og direkte afskrift af et forslag, som er ude i høring. Det gjorde selvfølgelig, at Dansk Folkepartis forslag blev noget bedre, men det er stadig væk det, vi andre på almindeligt dansk kaldte tyveri. Og det bryder jeg mig ikke særlig meget om.

Den anden årsag er, at der i det oprindelige forslag hverken i teksten eller noget som helst sted var nævnt ordet piger. Det drejede sig kun om kvinder, og da de fleste omskæringer desværre og frygtelig nok sker på piger, så var det jo rart at få vedtaget et lovforslag, der også omfattede dem, som det først og fremmest går ud over.

Derfor må man også kunne se det allerede her i fjerde linje af lovforslagets bemærkninger, hvor ordet piger er nævnt første gang i justitsministerens lovforslag.

Nå, men lad det ligge, for det vigtigste for os alle sammen – for det store flertal i hvert fald –

er jo, at vi får vedtaget et forslag, der gør det her strafbart også i udlandet, hvis det foretages dér af personer, der bor i Danmark eller har tilknytning til Danmark.

For det er jo sådan, som de øvrige ordførere også har sagt, at omskæring af kvinder eller piger er en barbarisk, en ødelæggende og en utrolig smertefuld handling, der i generationer – rigtig mange generationer – har været en forbrydelse, en stor forbrydelse, i Danmark, men som desværre er fuldt lovlig i et mindre antal lande andre steder.

Det betyder sagt lige ud, at nogle piger – vi ved ikke, hvor mange det er, sandsynligvis er det kun få, og det er jo dejligt, men der er i hvert tilfælde nogle piger i Danmark eller i andre lande – bliver lemlæstet ved det indgreb, der foretages i disse lande. Derfor kan de, der er ansvarlige for lemlæstelsen, f.eks. forældre eller pårørende, ikke straffes, og det er selvfølgelig uacceptabelt.

Man kan selvfølgelig sige, at det er ærgerligt, og det har der også været et par andre ordførere der var inde på, at det ikke dengang, da den nuværende justitsminister for ca. 6 år siden første gang fremsatte tanken om det her, kunne samle flertal i Folketinget. Men det kunne det altså ikke. Men nu er vi da glade for, at justitsministeren har sat processen i gang, og at den går hurtigt.

Jeg kan da for øvrigt lige sige også til Dansk Folkepartis ordfører, der spurgte, hvornår det træder i kraft, at det står på side 1 i forslaget, § 3: Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelse i Lovtidende.

Så det er ret tydeligt.

Men lad mig så slutte med at sige, at vi jo ikke skal tro, og det er der vel heller ingen der gør, at problemet er løst med lovforslaget. Lovforslaget er selvfølgelig et stærkt signal og giver anledning til megen debat, og det giver uden tvivl anledning til, at mange eller nogle af de forældre eller pårørende, der eventuelt kunne overveje at foretage den her handling, bliver klar over, med hvilken alvor vi ser på den i det danske samfund.

Men det kræver oplysning, oplysning og atter oplysning, og jeg mener i virkeligheden, at lovforslaget og den debat, det har skabt i det danske samfund, er den allerbedste form for oplysning. Men det kræver selvfølgelig også, at læger og sundhedsplejersker lever op til loven, og at de sikrer, at sociale myndigheder bliver underrettet, hvis der er bevis på eller mistanke om